

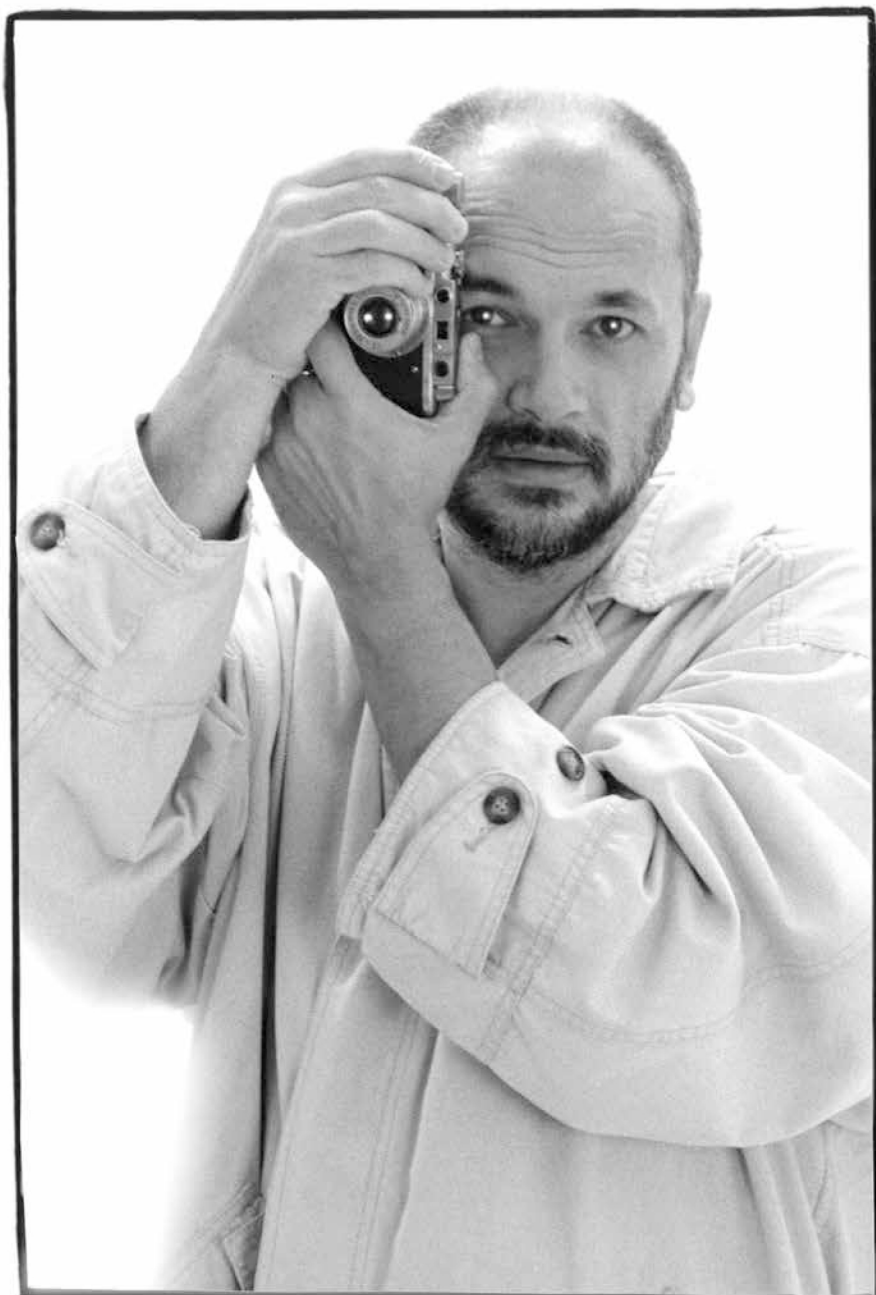
piše+foto: Zoran Lešić

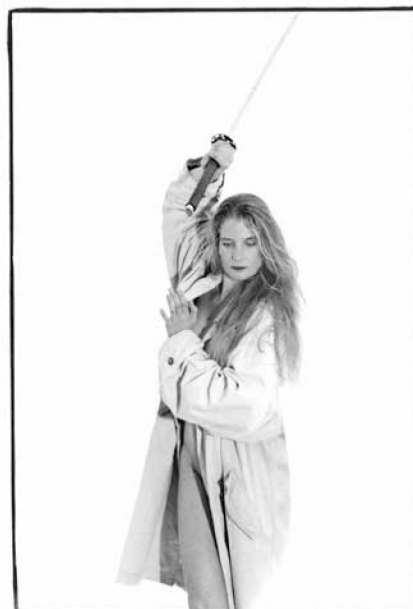
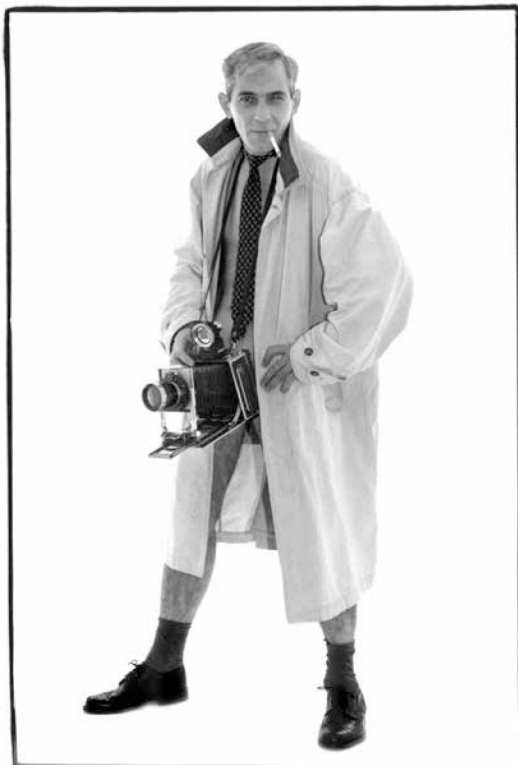
TAJNI ŽIVOT MOG KIŠNOG MANTILA

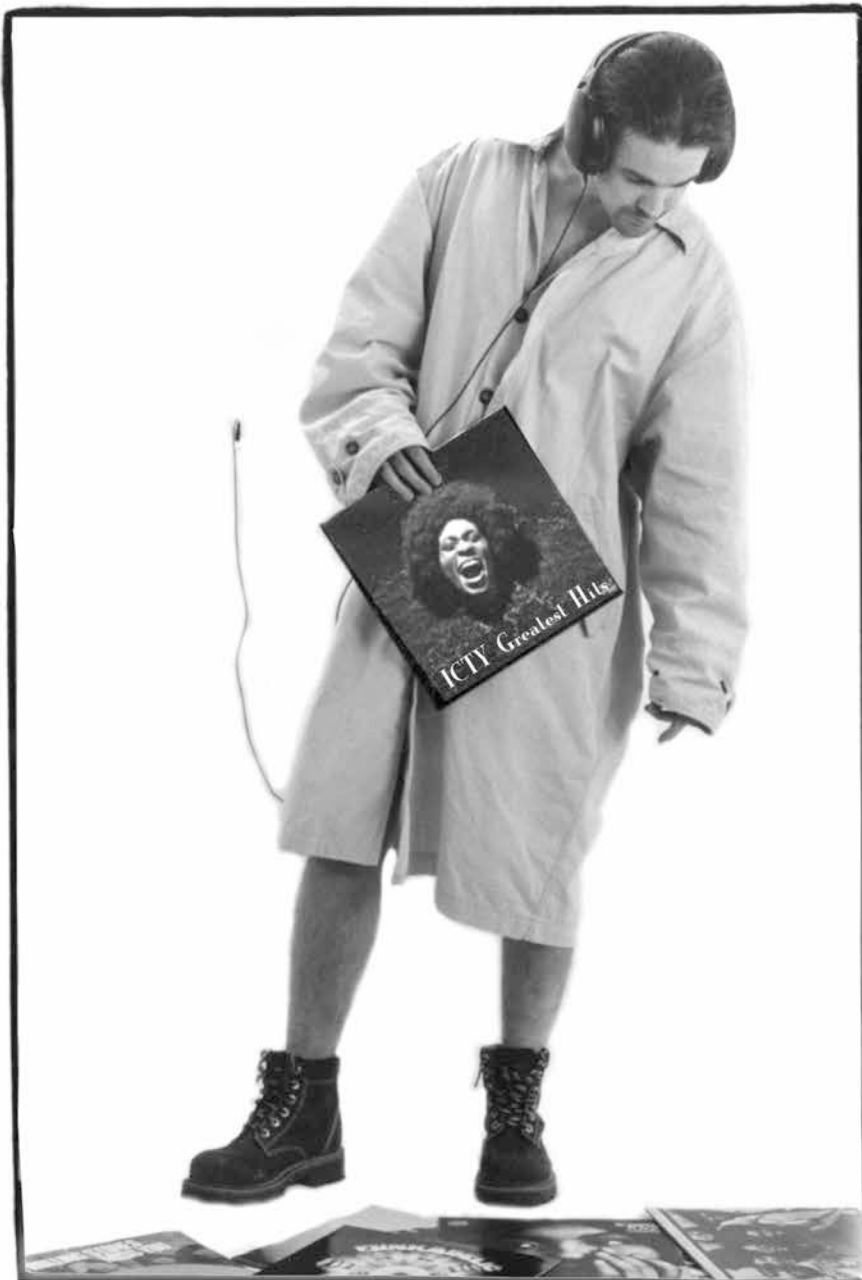
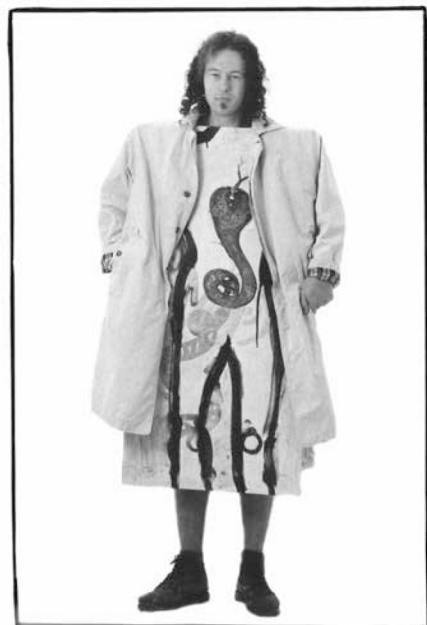
Čuvar uspomena

Neki se događaji ne planiraju, jednostavno se dese. Tako je i sa pričom o „tajnom životu mog kišnog mantila“. Projekat/izložba nastao je na prelomu 20. i 21. stoljeća. Novembar 1999, prijateljica Outi me zamolila da napravimo njene trudničke fotografije. Dogovorenog dana sa radošću krenusmo do studija, snimanje je veselo, puno smijeha i radosti. Njena sreća i osmijeh ispunjavaju studio, sve dok... nije nestalo struje. U Nizozemskoj nestanci struje nisu baš česti, pa smo oboje zatečeni mrakom... Smijeh ne prestaje, dodajem joj, da se ogrne, prvu stvar koja mi je u mraku pri ruci: moj kišni mantil. Za minut-dva struja dolazi i studio ponovo blješti od svjetla. Outi, ogrnuta kišnim mantilom, predlaže da je tako fotografišem. Klik, klik... Nekoliko fotografija, i polako sesiju privodimo kraju. Zadovoljni snimanjem rastajemo se i dogovaramo da uradimo novu sesiju kad se dijete rodi i da, naravno, uradimo njihovu zajednički fotografiju u mantilu.

Sutradan sam razvio filmove, odabrao slike za povećanje. Fotografija ponsne Outi u kišnom mantilu posebno mi se svidjela. Hm... ideja se polako razvijala. Da pozovem prijatelje i da ih fotografišem u istim uslovima, u istom mantilu. Šta će se desiti, hoće li uniformnost situacije stvoriti i uniformne fotografije, hoćemo li svi izgledati kao da smo klonirani ili... Hajde da probamo, pa da vidimo. I tako prijatelji krenuše da „defiliraju“ kroz studio.

Snimanja su bila kreativna i vesela. Moj je uslov bio da ispod mantila nemaju ništa, da dođu s kim hoće, da mogu ponijeti predmete koji će im pomoći da ostvare ideju koju su namaštali i da snimimo samo jedan crno-bijeli film po osobi. I tako je krenulo... Koliko je samo veselja bilo na snimanjima. Dolazili su sa predivnim idejama, mantil je postajao kimono, svečana haljina, slikarsko platno, spavaćica. Kad bi ih došlo dvoje, uz smijeh su odlučivali ko će u mantil a ko će biti eksponiran, koga mantil skriva a koga otkriva...

Sa svakim novim snimanjem fotografije su bile sve različitije... S jednom zajedničkom poveznicom: dobre vibracije. I polako, prijatelji prolaze ispred kamere i kroz moj mantil, njih četrdeset i troje, sve dok Outi u februaru 2000-te nije rodila divnog i zdravog dječaka. Još jedna fotosesija s njom i bebom, i snimanju je kraj. Mantil više nisam nosio na ulici, ostavio sam ga da čuva u sebi radost, prijateljstvo i nakupljenu energiju mojih prijatelja. On je tako, sam za sebe, postao malo umjetničko djelo: čuvar uspomena. Kad sam melanholičan, obučem ga, a moji dragi prijatelji me zagrlje, osjetim njihovu ljubav, i melanholija nestane u trenu. ■